

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci *žalobkyně: I. K., bytem R., proti žalované: Česká správa sociálního zabezpečení*, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5 (dále jen **ČSSZ**), v řízení o žalobě ze dne 5.11.2015 proti rozhodnutí žalované ze dne 7.9.2015 č.j. X o *invalidní důchod*,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Soud upozorňuje, že řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**), a pro návrh na přezkoumání rozhodnutí je stanoven termín *žaloba*, účastníci jsou označováni *žalobce/žalobkyně* a *žalovaný*.

Včasnou žalobou ze dne 5.11.2015 se žalobkyně domáhá přezkoumání napadeného rozhodnutí žalované ze dne 7.9.2015 č.j. X, protože s ním nesouhlasí a domnívá se, že její zdravotní stav odpovídá invaliditě prvního stupně a byl tedy nedostatečně zjištěn, nebo chybně posouzen. Žalobkyně stručně popsala zdravotní potíže, připojila zprávu klinického psychologa z 18.9.2015 a požadovala nové posouzení zdravotního stavu; závěrem navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. (K žalobě připojila i kopii napadeného rozhodnutí.)

Napadeným rozhodnutím ze dne 7.9.2015 č.j. X žalovaná zamítla námitky žalobkyně a potvrdila rozhodnutí ČSSZ č.j. X ze dne 11.6.2015, jímž byla zamítnuta její žádost o invalidní důchod pro nesplnění podmínek dle § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění

(dále jen **zákon**), neboť podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení (dále jen **OSSZ**) Sokolov ze dne 4.6.2015 není invalidní, jelikož její pracovní schopnost z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla o 20%. V odůvodnění rozhodnutí ze dne 7.9.2015 bylo uvedeno, že novým posudkem o invaliditě vypracovaným dne 3.9.2015 lékařem ČSSZ bylo zjištěno, že žalobkyně není invalidní, i když se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující příčinou s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole V., položce 7a) přílohy vyhlášky č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity (dále jen **vyhláška**), pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti v rozmezí 5-10%; s ohledem na aktuální nález a pro kombinaci psychiatrického postižení zvolil lékař ČSSZ horní hranici 10%, kterou dle § 3 odst. 2 vyhlášky vzhledem k vlivu na schopnost využívat dosažené vzdělání, zkušenosti a znalosti, na schopnost pokračovat v předchozí výdělečné činnosti nebo na schopnost rekvalifikace navýšil o 10%, celkově tak činí 20%, proto nebylo námitkám žalobkyně vyhověno.

Z obsahu vyžádaného posudkového spisu OSSZ Sokolov vedeného ohledně žalobkyně a v něm založeného záznamu o jednání a posudku o invaliditě této OSSZ ze dne 4.6.2015 a záznamu o jednání a posudku o invaliditě v řízení o námitkách vypracovaného ČSSZ pracoviště Plzeň dne 3.9.2015 soud zjistil, že žalobkyně nebyla uznána invalidní dle § 39 odst. 1 zákona, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, jehož rozhodující příčinou s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole V, položce 7a) přílohy vyhlášky, poklesla její pracovní schopnost o 10% a tato míra poklesu byla dle § 3 odst. 2 vyhlášky oběma lékaři zvýšena o 10% na celkových 20%.

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě dne 24.11.2015 navrhla důkaz posudkem Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen **komise** či **PK MPSV**) ve smyslu § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, a zamítnutí žaloby jako nedůvodné, neboť bylo rozhodováno v souladu s platnými právními předpisy. Ze zasláného dávkového spisu vedeného žalovanou ohledně žalobkyně vyplývá, že napadené rozhodnutí ze dne 7.9.2015 bylo žalobkyni doručeno dne 15.9.2015.

V této projednávané věci se jedná o dávku podmíněnou zdravotním stavem a v takovém případě je rozhodnutí soudu závislé především na odborném lékařském posouzení. Ve správním soudnictví ve věcech důchodového pojištění posuzují zdravotní stav a pracovní schopnost pojištěnců PK MPSV, jak vyplývá z § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. K žádosti soudu PK MPSV pracoviště v Plzni vypracovala po jednání konaném dne 4.2.2016 posudek za účasti odborného lékaře z oboru psychiatrie, ale nebyla žalobkyně přítomna, a v jeho závěru komise uvedla, že k datu vydání napadeného rozhodnutí (7.9.2015) žalobkyně nebyla invalidní dle § 39 odst. 1 zákona, když nešlo o pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 35%, neboť komise hodnotila zdravotní postižení žalobkyně v souladu s lékaři OSSZ a ČSSZ také dle kapitoly V., položky 7a) přílohy vyhlášky, pro které stanovila míru poklesu pracovní schopnosti na horní hranici uváděné procentuální ztráty /rozmezí 5-10%/, tj. 10%, pro chronicitu potíží, omezení sociální adaptability u anomální osobnosti a vzhledem k tomu, že dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav má vliv na schopnost výkonu výdělečné

činnosti navýšila horní hranici o 10% dle § 3 odstavce 1 vyhlášky na celkových 20 %. Dle doložené zdravotní dokumentace a ze zhodnocení psychiatrem při jednání komise byl zjištěn dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující příčinou je smíšená porucha osobnosti (*lehké postižení*), emočně nestabilní porucha osobnosti se sklonem k automutilacím, panickým atakám, obsedantně kompulsivní porucha, syndrom závislosti na alkoholu, v anamnéze masivní drogová závislost. Komise měla k dispozici pro posouzení funkčního postižení dostatek podkladů (*lékařských nálezů*), aby mohl být dostatečně objektivizován zdravotní stav a funkční postižení žalobkyně. K námitkám v žalobě PK MPSV konstatovala, že z doložených psychiatrických nálezů a z psychologického nálezu nelze prokázat v námitkách uváděné zhoršení zdravotního stavu. (*Stejnopis posudku byl doručen žalované a žalobkyni.*)

Žalobkyně před dožádaným Okresním soudem v Sokolově dne 10.3.2016 setrvala na podané žalobě a uvedla, že souhlasí s posudkem PK MPSV a nespátřuje v něm nesprávnosti. Dále uvedla, že nikdy nebyla uznána invalidní, nepobírá žádný důchod a vyjádřila se také ke svému zdravotnímu stavu. Od roku 2002 je zaměstnána u společnosti V., a.s., ovšem ze zdravotních důvodů byla v lednu 2015 na doporučení závodního lékaře přefazena na jinou pracovní pozici a finančně si pohoršila, práci zvládá a neumí si představit, že by v ní skončila, změnu by psychicky nezvládla. Závěrem sdělila, že souhlasí s jednáním v její nepřítomnosti a nenavrhuje další důkazy.

Ústního jednání u zdejšího soudu dne 7.4.2016 se žalobkyně nezúčastnila a zástupce žalované závěrem navrhl zamítnutí žaloby s ohledem na závěry posudku PK MPSV ze dne 4.2.2016, jímž žalobkyně nebyla uznána invalidní.

S účinností od 1.1.2010 je stanoveno v § 39 zákona následující:

(1) *Pojištěnec je invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %.*

(2) *Jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla*

- a) nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně,*
- b) nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně,*
- c) nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.*

(3) *Pracovní schopností se rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.*

Pro úplnost krajský soud dodává, že dle § 3 odst. 1 citované vyhlášky v případě, že příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojištěnce je více zdravotních postižení a v důsledku působení těchto zdravotních postižení je pokles pracovní schopnosti pojištěnce větší, než odpovídá horní hranici míry poklesu pracovní schopnosti určené podle rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, lze tuto horní hranici zvýšit až o 10 procentních bodů. Podmínky pro toto zvýšení byly shledány, jak uvedeno shora. Od 1.1.2010

se za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu považuje takové zdravotní postižení, které má nejvýznamnější dopad na pokles pracovní schopnosti pojištěnce /§ 2 odst. 3 věta druhá vyhlášky č. 359/2009 Sb./.

Žalobkyně se podanou žalobou domáhá přiznání invalidního důchodu z důvodů v ní uvedených. Subjektivní pocit žalobkyně o tom, že by jí měla být přiznána invalidita pro jí popsané zdravotní potíže, nemůže být důvodem pro přiznání požadované invalidity, není-li podložen objektivně zjištěným zdravotním stavem. Invaliditu v příslušném stupni lze pojištěnci přiznat pouze tehdy, vyplývá-li z výsledku lékařských vyšetření a nikoliv proto, že pojištěnec je subjektivně o své invaliditě přesvědčen či argumentuje důvody shora uvedenými. Navíc nelze přehlédnout, že důkazní břemeno spočívá na žalobkyni, tudíž prokázání tvrzení ohledně invalidity prokazuje zejména lékařskými zprávami ošetřujících lékařů, které jsou posudkově zhodnoceny posudkovými lékaři, neboť pouze oni jsou ze zákona oprávněni k posuzování invalidity pojištěnců.

Soud ještě připomíná, že podle § 75 odst. 1 s.ř.s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tj. v této věci *stav ke dni 7.9.2015*. Pokud u žalobkyně dojde (nebo již došlo) ke zhoršení jejího zdravotního stavu, má kdykoliv znovu možnost podat žádost o přiznání invalidity (prvního až třetího stupně) v novém správním řízení (*nejlépe po poradě se svými ošetřujícími lékaři*). Přiznání invalidity však není vázáno na situaci na trhu práce, na nemožnosti zajistit si vhodné zaměstnání apod. a navíc pro výplatu invalidního důchodu je nutné splnění další zákonné podmínky a to potřebné doby pojištění, která činí u pojištěnce staršího 28 let minimálně 5 let doby pojištění v posledních 10 letech před vznikem invalidity a u pojištěnce staršího 38 let se podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v období posledních 20 let před vznikem invalidity; potřebná doba pojištění činí přitom 10 roků.

Po zhodnocení provedených důkazů dospěl v této věci soud k závěru, že *žaloba proti napadenému rozhodnutí žalované ze dne 7.9.2015 není důvodná*. Při posouzení zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti žalobkyně vycházel soud především z posudku PK MPSV ze dne 4.2.2016 vypracovaného na základě řádně zjištěného zdravotního stavu žalobkyně, neboť komise pro jeho posouzení měla dostatek odborných lékařských nálezů zejména z doby před vydáním, ale i po vydání napadeného rozhodnutí. Soud považuje za přesvědčivé i posudkové závěry, k nimž komise na základě zjištěných skutečností dospěla, neboť v posudku je řádně stanovena hlavní příčina dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně, je popsána míra funkčního postižení vyplývající z jejích onemocnění, řádně je odůvodněn posudkový závěr, je stanoveno i omezení, které však žalobkyni nevylučuje zcela z možnosti výkonu zdravotně vhodného zaměstnání. Lékař OSSZ, který vypracoval podkladový posudek pro vydání rozhodnutí ČSSZ ze dne 11.6.2015, i lékař ČSSZ hodnotící zdravotní stav v řízení o námitkách, stejně jako PK MPSV, hodnotili zcela shodně zdravotní stav žalobkyně, jak uvedeno shora, a přiznaná míra poklesu pracovní schopnosti však nedosáhla minimálně potřebných 35% pro invaliditu prvního stupně, tudíž žalobkyně nebyla uznána invalidní k datu vydání napadeného rozhodnutí. Posudek PK MPSV soud považuje za úplný a celistvý, jelikož byl vypracován za účasti odborného lékaře z oboru psychiatrie po

zhodnocení veškeré doložené zdravotnické dokumentace žalobkyně a při vyhodnocení posudkových závěrů bylo vycházeno ze zjištěných diagnóz.

Ze shora uvedených důvodů proto soud *žalobě žalobkyně nepřisvědčil a žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.*, dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (výrok I. rozsudku). *Soud napadené rozhodnutí žalované ze dne 7.9.2015 shledal jako věcně správné a odpovídající zákonu*, neboť žalobkyně neprokázala, že splňuje podmínky pro přiznání invalidity minimálně prvního stupně, neboť i dle stěžejního důkazu, jímž je v tomto řízení posudek PK MPSV, není invalidní, jelikož míra poklesu pracovní schopnosti činí 20%, nikoli nezbytných minimálně 35%. Žalovaná se vypořádala dostatečným způsobem i se všemi jejími námitkami proti rozhodnutí ze dne 11.6.2015, tudíž žalobkyně na svých právech nebyla zkrácena, i když je přesvědčena o opaku, neb jí nebyla přiznána požadovaná invalidita. Neznamená však, že je nesprávné rozhodnutí žalované, pokud není v souladu s přáním žalobkyně, protože rozhodující je výsledek posouzení zdravotního stavu ve vztahu k invaliditě posudkovými lékaři v souladu s platnou právní úpravou.

Žalobkyně ve věci neměla úspěch a správní orgán ze zákona nemá právo na náhradu nákladů řízení, soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jak vyplývá z ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. (výrok II. rozsudku).

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost *ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení* ve dvou písemných vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. *Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.*

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 7. dubna 2016

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně